

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/253/2015
Identifikačné číslo spisu:	2013899064
Dátum vydania rozhodnutia:	27.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:2013899064.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu A. S., bývajúceho v T., proti žalovaným : 1/ Slovenskej republike - Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, 2/ A.i E., bývajúcemu v K. 3/ Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 5 C 14/2004, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 20. novembra 2013 sp. zn. 11 Co 356/2013, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Trnave z 20. novembra 2013 sp. zn. 11 Co 356/2013 a vec vracia Krajskému súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Senica rozsudkom z 18. septembra 2009 č. k. 5 C 14/2004-350 uložil žalovanému 3/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 82 984,80 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd žalobu voči žalovaným 1/ a 2/ v celom rozsahu zamietol. Žalovanému 3/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 10 074,23 € na účet právnej zástupkyne žalobcu. Zároveň uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému 1/ náhradu trov konania v sume 113,60 € a žalovanému 2/ v sume 473 €, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd ďalej uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť trovy štátu 47,86 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil použitím ustanovení § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania vyvodil záver, že žaloba žalobcu bola voči žalovaným 1/ a 2/ podaná nedôvodne a voči žalovanému 3/ bola podaná dôvodne. V konaní bolo nepochybne preukázané, že záznam BLOK vypracovaný pre vtedajšieho ministra vnútra obsahoval informácie týkajúce sa okrem iných i žalobcu. Napriek tomu, že tento záznam mal slúžiť len pre potrebu polície a nebol určený pre verejnosť, dostal sa do rúk novinárke T. K.. Novinárka informácie zo záznamu spolu s ďalšími informáciami použila v článku s názvom „Sudca na odstrel?“ (publikovaný v týždenníku Z.). V článku bol žalobca vykreslený ako skorumpovaný sudca správajúci sa spôsobom, ktorým vlastné pochybné známosti povyšuje nad zákon, priateli sa so zločincami a má vilu v rozpočtovom náklade cca 25 miliónov Sk. V konaní žalovaný 3/ neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že skutočnosti v zázname BLOK by boli pravdivé, čomu nasvedčoval i fakt, že na základe skutočností uvádzaných v tomto zázname neboli zo strany žalovaného 3/ podniknuté žiadne ďalšie kroky

voči osobe žalobcu. Z výpovedí svedkov (T. K. a P. X. E.) vyplynulo, že žalovaný 2/ predmetný záznam novinárke T. K. neposkytol a neposkytol jej ani žiadne informácie, ktoré tento záznam obsahoval, teda nezavinil preniknutie informácií zo záznamu na verejnosť. Žalovaný 2/ žiadnym spôsobom neporušil osobnostné práva žalobcu a nespôsobil mu morálnu ujmu. S poukazom na to súd žalobu žalobcu voči žalovanému 2/ zamietol. Žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k žalovanému 1/, nakoľko žiadnym spôsobom nepreukázal, že by štát - Slovenská republika zodpovedala za preniknutie informácií vedených v rámci rezortu ministerstva vnútra na verejnosť. Rovnako žalovaný 3/ neunesol dôkazné bremeno, keďže v konaní nepreukázal, že k prieniku informácií zo záznamu nedošlo žiadnym zo zamestnancov ministerstva vnútra na ktorejkoľvek úrovni. Žalovaný 3/ považoval únik tak závažných informácií len za exces svojho zamestnanca, ktorého nebol schopný konkrétne označiť, a preto v konečnom dôsledku zodpovedá za ujmu, ktorá únikom informácií z rezortu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky žalobcovi vznikla. Pretože žalobca bol čitateľovi prezentovaný ako „skorumpovaný“ sudca, hoci doposiaľ nebol ani len trestne stíhaný, je stále sudcom, teda čitateľovi bol opísaný celkovo negatívne, došlo týmto bezpochyby k mimoriadne závažnému zásahu do osobnostných práv žalobcu. Osoba sudcu ako taká je vo všeobecnosti spravidla osobou verejného záujmu, s čím je samozrejme spojené citlivejšie spoločenské vnímanie jeho osoby, napr. aj prostredníctvom médií. Súd konštatoval, že žalobca v dôsledku úniku informácií z rezortu žalovaného 3/ utrpel na svojej občianskej cti, pričom zásah do osobnostných práv žalobcu mal mimoriadne negatívnu odozvu v spoločnosti. Súd preto uložil žalovanému 3/ povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v celej požadovanej výške. Mal za to, že táto je primeraná intenzite porušenia občianskej cti žalobcu. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a o trovách štátu podľa § 148 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného 3/ rozsudkom zo 6. októbra 2010 sp. zn. 10 Co 61/2010 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu voči žalovanému 3/ zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalobcu uznesením z 30. apríla 2013 sp. zn. 2 Cdo 54/2012 zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že odvolací súd v konaní nepostupoval v súlade s § 157 ods. 2 a 211 ods. 2 O.s.p., najmä účelom odôvodnenia rozhodnutia, ktorým je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia, teda jeho rozhodnutie nespĺňalo požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia, čím konanie zaťažilo procesnou vadou podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Po zrušení rozsudku odvolacieho súdu dovolacím súdom Krajský súd v Trnave rozsudkom z 20. novembra 2013 sp. zn. 11 Co 356/2013 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalobu zamietol a uložil povinnosť žalobcovi zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 393,45 €. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov však dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec i nie celkom správne posúdil. V prvom rade bolo potrebné zaoberať sa námietkou premĺčania nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, nakoľko v prípade opodstatnenia tejto námietky by bolo nevhodné zaoberať sa vecnou opodstatnenosťou nároku žalobcu. S poukazom na §§ 100 ods. 1 a 2 a 101 Občianskeho zákonníka uviedol, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch má na rozdiel od iných prostriedkov ochrany osobnosti výrazný majetkový charakter, pretože ide o peňažnú náhradu v podobe sankcie. Ide o peňažný nárok (reparačný nárok), ktorý tak isto ako iné obdobné práva na peňažnú satisfakciu (ktorých základom je nemajetková rovina) podlieha režimu premĺčania. Právo na peňažné zadostučenie sa premĺčuje vo všeobecnej trojročnej premĺčacej dobe, ktorá začína plynúť odo dňa, kedy tento nárok mohol byť uplatnený prvýkrát. Z obsahu spisu vyplynulo, že žalobca sa dozvedel o skutočnosti, že autorka článku T. K. čerpala vo svojom článku z úradného záznamu k akcii BLOK, ako aj o tom, kto predmetný úradný záznam vyhotovil a čo bolo jeho obsahom, na pojednávaní Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 27 C 11/2000, a to 28. novembra 2001. Preto už nasledujúci deň mohol žalobca uplatniť svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Trojročná premĺčacia doba na uplatnenie práva žalobcu uplynula 29. novembra 2004. Žalobca však podal návrh na pripustenie pristúpenia žalovaného 3/ do konania až 19. mája 2005, teda po uplynutí premĺčacej lehoty. Odvolací súd uzavrel, že vzhľadom na to,

že žalovaný sa dovolal premlčania nároku žalobcu, nebolo možné žalobcovi premlčané právo priznať a bolo dôvodné žalobu žalobcu voči žalovanému zamietnuť. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti podľa § 220 O.s.p. zmenil a žalobu zamietol. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 238 ods. 1 O.s.p., § 237 písm. f/ O.s.p. a jeho dôvodnosť z § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., pretože mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedol, že odvolací súd dovolaním napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietol. Rozsudok odvolacieho súdu mu bol doručený 09. februára 2015 a až z jeho písomného vyhotovenia a odôvodnenia zistil, že odvolací súd rozhodol na pojednávaní dňa 20.11.2013. Poukázal, že v konaní pred odvolacím súdom nebol zastúpený JUDr. Kristínou Mitrovou Polkovou ako nesprávne tvrdí krajský súd v záhlaví napadnutého rozsudku, pretože označená advokátka ho zastupovala na podklade plnej moci z 03. decembra 2010 výlučne len v predchádzajúcom dovolacom konaní. Krajský súd ho na pojednávanie dňa 20. novembra 2013 nepredvolal a ani inak neupovedomil o konaní pojednávania a týmto postupom mu krajský súd odňal možnosť konať pred súdom a naplnil dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., pretože v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.. Podľa názoru dovolateľa označený dovolací dôvod v okolnostiach veci odôvodňuje zrušenie dovolaním napadnutého rozsudku a pri existencii tejto vady sa dovolací súd zvykne nezaoberať ďalšími dovolacími dôvodmi. Aj napriek uvedenému dovolateľ tvrdí, že odvolací súd nesprávne ustálil začiatok plynutia premlčacej doby, keď jeho tvrdenia na str. 6 odsek tretí odôvodnenia sú úplne nepravdivé a odvolací súd bez relevantného odôvodnenia opakovane ignoruje jeho argumentáciu naposledy uvedenú vo vyjadrení zo 04. októbra 2010 k odvolaniu. Dovolateľ akcentuje, že žiadnym dôkazom nepodložené skutkové závery odvolacieho súdu vo vzťahu k začiatu plynutia premlčacej doby sú dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p..

Žalovaná 1/ a 3/ vo svojom vyjadrení zo dňa 16. apríla 2015 k dovolaniu žalobcu uviedla, že zo zápisnice z pojednávania z 20. novembra 2013 jasne vyplýva, že sa žalobca ani jeho právna zástupkyňa nedostavili na pojednávanie, pričom doručenie predvolania majú vykázané. Má za to, že nie sú dané dôvody dovolania v zmysle O.s.p., odvolací súd vec dostatočne správne právne posúdil, s výrokom jeho rozsudku, aj odôvodnením sa stotožňuje. Navrhuje, aby dovolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania a v zmysle § 243b ods. 1 O.s.p. dovolateľom podané dovolanie zamietol.

Žalovaný 2/ sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení po 1. januári 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že ho treba zrušiť.

Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa (§ 238 ods. 1 O.s.p.). O taký prípad v prejednávanej veci ide.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzujú len podľa

toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t. j., či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Dovolateľ vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. nenamietal a tieto nezistil ani dovolací súd.

Dovolateľ namietal vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., keď krajský súd ho nepredvolal na pojednávanie dňa 20. novembra 2013, ani inak neupovedomil o konaní pojednávania, ktorým postupom mu krajský súd odňal možnosť konať pred súdom.

K uvedenej námietke dovolateľa dovolací súd uvádza, že vzhľadom na obsah spisu a najmä plnú moc z 03. decembra 2010 udelenú žalobcom advokátke JUDr. Kristíne Mítrovej Polkovej z 03. decembra 2010 (č.l. 528), z obsahu ktorej vyplýva jej generálne zastupovanie žalobcu s dovetkom (...) „najmä ju splnomocňujem na zastupovanie vo veci dovolania proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 1 Co/61/2010 zo 6.10.2010“, nie je možné sa stotožniť s touto dovolacom námietkou dovolateľa, že na odvolacie pojednávanie 20. novembra 2013 nebol predvolaný, pretože v konaní pred odvolacím súdom nebol zastúpený JUDr. Kristínou Mítrovou Polkovou, ktorá ho zastupovala na podklade plnej moci z 03. decembra 2010 výlučne len v predchádzajúcom dovolacom konaní. Uvedené tvrdenie dovolateľa je v rozpore s obsahom plnej moci zo dňa 03. decembra 2010 a jeho predvolaním na pojednávanie uskutočnené 20. novembra 2013 prostredníctvom jeho advokátky JUDr. Kristíny Mítrovej Polkovej, ktorá predvolanie na pojednávanie prevzala 11. októbra 2013.

V dovolacom konaní však vyšla najavo existencia inej procesnej vady konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia pred súdom prvého stupňa (§ 211 ods. 2 O.s.p.).

Z ustanovenia § 125 O.s.p. vyplýva, že za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov obce, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

V zmysle ustanovenia § 220 O.s.p. odvolací súd zmení rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak nie sú splnené podmienky ani na potvrdenie (§ 219 O.s.p.), ani na jeho zrušenie (§ 220 O.s.p.).

Ak odvolací súd má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 3 O.s.p.).

Z uvedených zákonných ustanovení vyplýva, že predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a na ním založených následných právnych záveroch, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom. Podmienkou zmeny rozhodnutia súdu prvého stupňa v takomto prípade je teda skutočnosť, že odvolací súd opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom, tvoriaceho podklad pre rozhodnutie v danej veci.

Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové zistenia a na ich základe aj právne závery, ako súd prvého stupňa bez toho, aby vo veci vykonal potrebné dokazovanie (zopakovanie alebo doplnenie, viď zápisnica o pojednávaní pred odvolacím súdom z 20. novembra 2013 (č.l. 588 - 590).

Ak sa chcel odvolací súd odchýliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov, mal dokazovanie v zmysle § 213 ods. 3 O.s.p. sám v potrebnom rozsahu opakovať a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. Len takýto postup je v súlade so zásadou priamosti a ústnosti civilného procesu, ktoré zásady zostali zachované aj po účinnosti novely Občianskeho súdneho poriadku vykonané zákonom č. 273/2007 Z.z. vrátane novely uskutočnenej zákonom č. 348/2008 Z.z. Je neprípustné, aby odvolací súd k svojim odlišným skutkovým zisteniam, dospel na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa. Na to, aby ich mohol inak zhodnotiť, ich musí v odvolacom konaní opäť vykonať.

Odvolací súd podľa týchto ustanovení a zásad v danej veci nepostupoval, keď vo svojom zmeňujúcom rozhodnutí vychádzal z dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa, na základe ktorých ale dospel k iným skutkovým zisteniam, z ktorých vyvodil iný právny záver bez toho, aby doplnil alebo opakoval dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa.

Žalobca sa domáhal voči žalovaným 1/, 2/ a 3/ ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy, keď súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní uzavrel, že žalobca v dôsledku úniku informácií z rezortu žalovaného 3/ utrpel na svojej občianskej cti, pričom zásah do osobnostných práv žalobcu mal mimoriadne negatívnu odozvu v spoločnosti, preto uložil žalovanému 3/ povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v celej požadovanej výške. Mal za to, že táto je primeraná intenzita porušenia občianskej cti žalobcu. Odvolací súd na pojednávaní 20. novembra 2013 (č.l. 588 - 590) pojednával v neprítomnosti žalobcu a jeho právnej zástupkyne, nakoľko konštatoval, že sa nedostavili a majú vykázané doručenie predvolania. Po otvorení pojednávania bola predsedom senátu podaná správa o doterajšom priebehu konania, bol oboznámený najmä napadnutý rozsudok z č.l. 350, odvolanie žalovaného 3/, rozsudok Krajského súdu v Trnave č.l. 475, dovolanie žalobcu a uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. apríla 2013, poverená zamestnankyňa žalovaného 3/ podala vyjadrenie, nevyužila právo záverečnej reči a po neverejnej porade senátu bol vyhlásený zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu. Odvolací súd v písomne vypracovanom rozsudku v odôvodnení konštatoval, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov však dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec i nie celkom správne posúdil a ďalej sa najskôr zaoberal námietkou premĺčania nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú považoval za dôvodnú opierajúc sa o obsah spisu, z ktorého vyplynulo, že žalobca sa dozvedel o skutočnosti, že autorka článku T. K.. čerpała vo svojom článku z úradného záznamu k akcii BLOK, ako aj o tom, kto predmetný úradný záznam vyhotovil a čo bolo jeho obsahom, na pojednávaní Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 27 C 11/2000, a to 28. novembra 2001. Preto už nasledujúci deň mohol žalobca uplatniť svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a jeho trojročná premĺčacia doba na uplatnenie práva uplynula 29. novembra 2004. K takému odlišnému záveru mohol odvolací súd dospieť len na základe prehodnotenia vykonaných dôkazov.

Obsah zápisnice z pojednávania pred odvolacím súdom z 20. novembra 2013 (č.l. 588 - 590) svedčí o tom, že odvolací súd v skutočnosti nevykonával žiadne dokazovanie. Doplnenie dokazovania alebo jeho zopakovanie, nie je totiž podanie správy o doterajšom priebehu konania povereným členom senátu, oboznámenie s napadnutým rozsudkom, odvolaním žalovaného 3/, rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.l. 475, dovolaním žalobcu a uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. apríla 2013, ani vyjadrenie žalovaného 3/ k veci na odvolacom pojednávaní. Odvolací súd si tak nezadovážil rovnocenný procesný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov, a preto sú jeho skutkové a na ne nadväzujúce právne závery zatiaľ predčasné a dovolaciemu súdu neprislúcha v súčasnom štádiu konania oprávnenie na ich hodnotenie.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že súd nesprávne ustálil bez relevantného skutkového základu začiatok

plynutia premlčacej doby, teda dovolacia námietka voči zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu smeruje na nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolateľom napadnutý rozsudok nebolo možné v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov, lebo skutkové zistenia odvolacieho súdu, vyplývajúce zo spisu nedávajú (vzhľadom na tzv. inú vadu konania) pre toto posúdenie dostatočný podklad.

So zreteľom na vyššie uvedené procesné pochybenie odvolacieho súdu dospel dovolací súd k záveru, že v predmetnom konaní došlo k tzv. inej procesnej vade konania, majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na túto procesnú vadu konania zrušil rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti (vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.). S prihliadnutím na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť rozhodnutie, nezaoberal sa ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní (vrátane námietky, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.